

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδιῶν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὲς παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν διαφροσίνης καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίτας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἑσωτερικοῦ : Ἑτήσια . . . δρ. 3,—
 Ἑξαμηνίος . . . 4,50
 Τριμηνίος . . . 2,50
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ : Ἑτήσια . . . φρ. 10,—
 Ἑξαμηνίος . . . 5,50
 Τριμηνίος . . . 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἑσπερ. λ. 10. Ἑσπερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐδερμίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἀπριλίου 1912 Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 21

Ο ΔΩΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἐνῶ ὁ Δὼν Κιχώτης καὶ ὁ Σάντος Πάνθας ἐπῆγαιναν ἡσυχὰ τὸν δρόμον των, διέκριναν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ἀρχόμενον πρὸς αὐτοὺς ἓνα ἀνθρωπὸν ἐρικρινόν, ὁ ὁποῖος ἐφορεῖτο εἰς τὸ κεφάλι του ἓνα πρᾶγμα στυλινόν ὡς ὁ χρυαῖος.

—Κύτταξε, Σάντος, εἶπεν ὁ Δὼν Κιχώτης πρὸς τὸν ἱπποκόμον του· ὄλαι αἱ παροίμαι νομίζω ὅτι εἶνε ἀληθιναί, ἐπειδὴ εἶνε γνωμικὰ ἐξηγημένα ἀπὸ τὴν πατρῶν, ἀλλὰ πρὸ πάντων αὐτῆ κοῦ λέγει : «Ὅταν κλείνεται μιὰ πόρτα, κάποια ἄλλη θέλει ἀνοίξῃ.» Ἐκεῖπέρα, ἂν δὲν ἀπατώμαι, βλέπω κάποιον κοῦ φορεῖ εἰς τὸ κεφάλι του τὸ κράνος τοῦ Μαμβρίνου. Δὲν βλέπεις καὶ οὐ ἓνα ἱππότην, κοῦ καβαλλικεῖν ἓνα ὠραῖον στακτερὸν κέλητα καὶ φορεῖ κράνος χρυσοῦν;

—Ἐγὼ δὲν βλέπω, ἀπεκρίθη ὁ Σάντος πρὸς ἓνα ἀνθρωπὸν καβάλλα ἄς ἓνα γαϊδοῦρι παραδολὸ σὰν τὸ δικό μου, μ' ἓνα πρᾶγμα γυαλιστερό στὸ κεφάλι.

—Πολὺ καλά ἰπέλασεν ὁ Δὼν Κιχώτης· εἶνε τὸ κράνος τοῦ Μαμβρίνου. Μείνε ὀπίσω, Σάντσε, καὶ ἀφισέ με νὰ τὸν πολεμήσω. Θέλω νὰ γίνω κύριος τοῦ ἐξακουστοῦ αὐτοῦ κράνου, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ εὐγενές ὄνειρον τῆς ζωῆς μου. Βλέπε με ἀπὸ μακρὰν καὶ μὴ εἰπῆς λέξιν!

Ἴδου τώρα ἡ ἀλήθεια περὶ τοῦ κράνου, τοῦ κέλητος καὶ τοῦ ἱπποτοῦ, τὰ ὁποῖα ἐβλεπεν ὁ Δὼν Κιχώτης. Εἰς ἐ-

κείνο τὸ μέρος ὑπῆρχαν δύο χωρία, τὸ ἓν πολὺ πλησίον τοῦ ἄλλου. Τὸ πρῶτον, πολὺ μικρόν, δὲν εἶχε κουρεῖα· τὸ δεῦτερον εἶχε. Διὰ τοῦτο, ὁσάκις κανεὶς ἀπὸ τὸ μικρότερον χωρίον εἶχεν ἀνάγκην νὰ ξυριοθῇ ἢ νὰ φλεβοτομηθῇ, ἐκράζαν τὸν κουρεῖα τοῦ μεγαλύτερου. Τὴν στιγμὴν λοιπὸν κοῦ ἐπεροῦσαν ἀπ' ἐκεῖ ὁ Δὼν Κιχώτης καὶ ὁ Σάντος Πάνθας, ὁ κουρεὺς αὐτὸς ἐπῆγαινε ἀπὸ τὸ ἓν χωρίον εἰς τὸ ἄλλο, καβαλλικεῖον τὸ γαϊδοῦρι του καὶ ἐφωδιασμένος μετὰ τὴν χαλκινὴν λεκάνην τοῦ ξυριοματος. Ἐπειδὴ δὲ ἤρχισε νὰ ψιγαλῆ, διὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ καπέλλον του, τὸ ὁποῖον ἦτο καινούργιον, εἶχε φορεῖ

εἰς τὸ κεφάλι τὴν λεκάνην του, καινούργιαν ἐπίσης καὶ καλοτριμμένην, ὥστε νὰ λάμπῃ καὶ νὰ σπινηροβολῇ ἀπὸ ἐδῶ κ' ἓνα μίλλι!

Ὁ κουρεὺς δὲν ἀπέχε πολὺ ἀπὸ τὸν Δὼν Κιχώτην, ὅταν ὁ ἱππότης ἐπέτρυνε τὸν Ἀχαμνῶντα, ἐγαμήλωσε τὸ δόρυ του καὶ ἐπέπεσεν ἐναντίον τοῦ δυστυχοῦς μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν διαπεράσῃ διακμπαξ.

Ὁ κουρεὺς, βλέπων τὸν καλπίζοντα κίνδυνον, δὲν εὔρεν ἄλλο μέσον διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του, παρὰ νὰ πεζέσῃ γρήγορα-γρήγορα καὶ μόλις ἐπάτησε τὸ πόδι του τὴν γῆν, ἤρχισε νὰ τρέχῃ σὰν τὸν ἄνεμον· φεῖγων, ἀφισεν ὀπίσω του καὶ τὴν λεκάνην, ἢ ὁποῖα τοῦ εἶχε πέσῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι.

Ὁ Δὼν Κιχώτης, κατευχαριστημένος, τὴν ἐσήκωσε καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Σάντσον. Αὐτὸς τὴν ἐξόβισε εἰς τὰ χέρια του, καὶ εἶπε :

— Καλὴ εἶνε! μπορεῖ νὰξίξῃ καὶ δύο τάλλαρα.

Καὶ τὴν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κύριόν του, ὁ ὁποῖος τὴν ἐφόρεσεν ἀμέσως, ἀφοῦ εἰς μάτην τὴν περιέστρεψε, ζητῶν τὸ προσωπαῖον. Κ' ἐπειδὴ δὲν τὸ εὔρισκεν, εἶπεν :

— Ὁ γίγας, διὰ τὸν ὁποῖον κατεσκευάσθη τὸ λαμπρὸν αὐτὸ κράνος, πρέπει νὰ εἶχε φορεῖα μὲγάλον κεφάλι· ἀλλὰ τὸ δυσάρεστον εἶνε, ὅτι λείπει τὸ ἄλλο μισὸ κομμάτι... Ἐἰ τί ἔχεις καὶ γελάς, Σάντσε; προσέθεσε κάπως ὀργίλω.

Ὁ Σάντος ἔσπευσε νὰ ἀναλάβῃ τὴν σοβαρότητά του καὶ ἀπεκρίθη :

— Ἐγελοῦσα, ἀφάνθη, συλλογιζόμενος τί πελώριο κεφάλι πρέπει νὰ εἶχε ὁ γίγαντας σου. Τὸ κομμάτι ὁμως κοῦ μένει, εἶνε ἀπαράλλακτο μετὰ λεκάνην μαρμαρέν.

— Σάντσε, ξέρεῖς τί νομίζω; Τὸ ἐξακουστὸν αὐτὸ μαγικὸν κράνος θὰ ἐπείσεν, ἀπὸ κάποιαν παράξενον τύχην, εἰς τὰ χέρια καινὸς ἀγροίκου, χυδαίου, ὁ ὁποῖος, μὴ γυμνίζων τὴν πραγματικὴν του ἀξίαν, ἀλλὰ βλέπων ὅτι εἶνε ἀπὸ καθαρὸν χρυαῖο, ἔλυσε τὸ μέρος κοῦ λείπει διὰ νὰ τὸ πωλήσῃ, καὶ μετὰ τὸ ἄλλο κατεσκεύασε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πραγματικῶς, καθὼς εἶπας, ὁμοιάζει μετὰ λεκάνην τοῦ ξυριοματος.

Ἄλλ' ἢ μεταμόρφωσις αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν δι' ἐμέ, διότι εἰς τὴν πρῶτην πόλιν, ὅπου θὰ εὔρωμεν ἱκανὸν χρυσοχόν, θὰ τοῦ δώσω νὰ μὲ ἐπισκευάσῃ αὐτὸ τὸ κράνος, τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ σὰν καινούργιον καὶ καλλίτερον. Πρὸς τὸ πικρὸν, θὰ τὸ φορῶ ὅπως εἶνε. Θὰ

Δόν Κιχώτην, ὁ εφημέριος καὶ ὁ κουρεὺς, δὲν ἔμειναν ἀδρανεῖς. Κατορθώσαντες ἐπιτέλους νάνακαλύψουν τὰ ἔχνη τοῦ πλανοδίου Ἰππότου, — ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆς ἡμέρας ποῦ ἔχασε τὰ ἐμπρόσθια τοῦ δόντι, ἐπωνομάσθη Ἰππότης τῆς Ἐλευσίνης Μορφῆς. — ἀνεχώρησαν ἕνα πρῶτὸ σκοπὸν νὰ τὸν συναντήσουν, ἀφοῦ πρῶτα κατέστρωσαν καὶ συνεφώνησαν μεταξὺ τῶν ἐν εὐφροσύνῃ σκέδων, διὰ τοῦ ὅπου ἔθελον ἐπειθῆν ἀσφαλῶς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὸ σχέδιον αὐτὸ ἦτο τὸ ἀκλόουθον: Ὁ μὲν εφημέριος θὰ μεταμορφώγεται εἰς δέσποιναν ἐγκαταλειμμένην τάχα καὶ δυστυχῆ, ὁ δὲ κουρεὺς εἰς ἱπποκόμον τῆς ρηθείσης κυρίας. Πρὸς τοῦτο ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ χωρίον τῶν κατέλυσαν εἰς ἕν ξενοδοχεῖον ποῦ ἐγνώριζαν ἐκεῖ πλησίον καὶ τοῦ βασιῶν ἡ ξενόδοχος ἀνάλαβε προθύμως νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Αὕτη τοὺς ἐδάδεισεν, ὅχι μόνον

μοῦ προφυλάτῃ τοῦλάχιστον τὸ κρανίον ἀπὸ τῆς πέτρας!

Καὶ ταῦτα λέγων, τὸ ἐξαναφώρεσε.

— Ὅπως ἀγαπᾷ ἡ ἀφεντιά σου, ἀπεκρίθη ὁ Σάντσος. Μὰ δὲν μοῦ λές, ἀφέντη, προσέθεσε, τί θὰ τὸ κάμωμε αὐτὸ τὸ σακτερὸ ἄλογο, ποῦ μοιάζει τόσο μὲ γαϊδοῦρι; Μὰ τὸ Θεό, εἶνε πολὺ καλὸ ζῷο!

— Δὲν συνειθίζω νάπογομνῶν ἐκείνους ποῦ νικᾷ, εἶπεν ὁ Δόν Κιχώτης, οὔτε συγχωρῶν οἱ κινῶνες τῆς Ἰπποσύνης νὰ παίρνῃ κανεὶς τοὺς ἰπποὺς τῶν ἡττημένων ἐχθρῶν του καὶ νὰ τοὺς ἀφίη νὰ φεύγουν πεζῆ. Κατὰ συνέπειαν, Σάντσος, μὴ σὲ μέληθαι διὰ τὸ ἄλογον αὐτὸ ἢ τὸ γαϊδοῦρι—λέγε το ὅπως σοῦ ἀρέσει, — δὶςτε δταν ἀπομακρυνθῶμεν, ὁ κύριός του θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ θὰ τὸ πάρῃ.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, οἱ νόμοι τῆς Ἰπποσύνης εἶνε πολλὴ αὐστηροί, ὑπέλαβεν ὁ Σάντσος θρηνηθῶς, ἀφοῦ δὲν ἐπιτρέπουν οὔτε νάλλάξῃ κανεὶς τὸ γαϊδοῦρι τοῦ μ' ἐν ἄλλο. Θὰ σοῦ ἤμουν ὁμως πολὺ ὑποχρεωμένος, ἀφέντη, ἂν μοῦ ἔκανες τὴ χάρι νὰ μοῦ πῆς μήπως καὶ τυχόν μπορῶ νάλλάξω τὰ φάλαρα τοῦλάχιστον καὶ τὰ χαλινάρια, σὲ περίστασι ποῦ θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσα.

— Εἶνε ζήτημα ποῦ δὲν ἔλαβα ποτὲ ἀφορμὴ νὰ τὸ συλλεγισθῶ, ἀπεκρίθη σκεπτικῶς ὁ Δόν Κιχώτης. Μοῦ φαίνεται ὁμως, ὅτι τὰ φάλαρα καὶ τὰ χαλινάρια εἰμποροῦν νάναλλαχθοῦν ἂν παραστῇ ἀπόλυτος ἀνάγκη.

— Ἀφέντη μου, εἶνε ἀνάγκη καὶ μεγάλη! εἶπε τότε ὁ Σάντσος χαρούμενος· γιὰ τὰ φάλαρα αὐτοῦ τοῦ γαϊδοῦριού μοῦ χρειάζονται τόσο πολλοί, ὅσα νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὰ φορέσω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Καὶ συγχρόνως ἔσπευσε νὰ κάμῃ τὴν ἀνταλλαγὴν, πρὶν τὸ μετάνοησῃ ὁ κύριός του. Κ' ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον τῶν ἄλλῶν τῶν πτωχῶν Παρθαλῶς τοῦ Σάντσου ἐφαίνετο τρεῖς φορές πλουσιώτερος καὶ κομψότερος ἀπὸ πρῶτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἐνῶ συνέβαιναν τὰ περιστατικὰ ποῦ διηγήθημεν ἄνωτέρω, οἱ δύο φίλοι τοῦ

«Τοὺς ἐδάδεισε τὰναγκαῖα ἐνδύματα» (Σελ. 178, στ. 6')

τὰναγκαῖα ἐνδύματα, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς μιᾶς ἀγελάδος ποῦ εἶχε, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς γενεῖας εἰς τὸν κουρεὺν, ὁ ὁποῖος μὲ αὐτὸ τὸ μασκάρευμα θὰ ἐγένετο τελείως ἀγνώριστος, διότι εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ εἶνε πάντοτε φρεσκοζυριμένος.

Ὁμοῦ μεταμορφωμένοι, θὰ ἠκολούθουν τὰ ἔχνη τοῦ Δόν Κιχώτου ἕως οὔτου ἡθέλη τὸν συναντήσουν. Τότε ἡ ἐγκαταλειμμένη κυρία θὰ ἐπιπτεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀγαθοῦ Ἰππότου καὶ θὰ τὸν ἰκέτευε νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ ἄδικα, τὰ ὅποια τῆς εἶχαν κάμῃ, φυσικὰ δὲ ὁ Δόν Κιχώτης, κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἱπποσύνης, δὲν θὰ ἠμποροῦσε νάπορρίψῃ τοιαύτην αἰτήσιν. (Ἐπιτελεῖται συνέχεια)

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

(Συνέχεια "Ἰδσ. σελ. 171.)

— Γιατ' εἶμαι στραβός, παιδί μου, εἶπεν ὁ Ἀναστάσης.

— Τὸ ξέρω δά! Καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ρώτησα τὸν κύρ Ἀνδρέα ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος γιαιτρέψῃ καὶ τὰ μάτια. Μοῦ εἶπε ναί. Ἐνα στραβό, λέει, τὸν ἐγιάτρεψέ μπροστά του καὶ τώρα βλέπει μιὰ χαρὰ. Τ' ἀκούς, πατέρα;

— Τ'ἀκούω παιδί μου, μὰ τί βγαίνει;

— Πῶς; δὲν καταλαβαίνεις; Ἀφοῦ ἐγιάτρεψε ἐκεῖνον, θὰ μπορῇ νὰ γιαιτρέψῃ καὶ ἐμένα.

— Μ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε στὴν Ἀθήνα, Φώτη μου.

— Καὶ δὲν πάμε στὴν Ἀθήνα;

— Πῶς;

— Μὲ τὰ ποδαράκια μας. Καὶ σὺ εἶσαι καὶ ἐγώ.

— Ἀμὴ παράδες;

— Μπᾶ! θὰ βροῦμε, μὴ σκοτιζεσαι γι' αὐτὸ. Ἐσὺ 'ς ὄλο τὸ δρόμο θ' ἀκκουμπᾷς ἀπάνω μου, κ' ἐγώ, ἄμα βλέπω ἄνθρωπους, θὰ φωνάζω: «Κάμετε, χριστιανοί, ἐλεημοσύνη, δότε μετὰ πεντάρια στὸ φτωχὸ παιδί ποῦ πηγαίνει. τὸ στραβὸ πατέρα του στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ τοῦ γιαιτρέψῃ τὰ ματάκια!... Κανένας δὲ θὰ λυπηθῇ μιὰ πεντάρια, πατέρα. Ἄσε νὰ ἰδῆς!»

— Μὰ, Φώτη μου, ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος θὰ θέλῃ νὰ πληρωθῇ καλά... καὶ ποῦ νὰ μαζέψωμε τόσα λεπτὰ!

— Δὲν τοῦ δίνουν τίποτα. Ὁ Ἀνδρέας μοῦ τὸ εἶπε. Οἱ πλοῦσιοι τὸν ἀκριβοπληρώνουν, οἱ φτωχοὶ ὁμως οὔτε λεπτὸ.

— Τί παραμῦθια μοῦ λές ἐκεῖ;

— Ὁ Ἀνδρέας μοῦ τὸ εἶπε. Ἔτσι τὸ συνειθίζουν, φαίνεται, στὴν Ἀθήνα. Ἔλα πατέρα, πάμε! Ἄς φύγουμε αὐριο!

— Καλὰ λέειτὸ παιδί, εἶπεν ἡ Μαρία, καὶ μιὰ ποῦ εἶχες καὶ σὺ ἀπόφασι νὰ φύγῃς...

— Μπράβο! θὰ πάμε λοιπὸν στὴν Ἀθήνα! ἐφώναξεν ὁ Φώτης, κτυπῶν ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ τὰ χερᾶκια του· θὰ πάμε στὴν Ἀθήνα, θὰ γυρεῖω ἐλεημοσύνη 'ς ὄλο τὸ δρόμο, καὶ ἄμα φθάσωμε στὴν μεγάλην πολιτείαν, ἐγὼ θάρχιω νὰ καθάρξω καμινάδες καὶ νὰ κουβαλῶ πράγματα, καὶ σὺ θὰ πᾶς νὰ γιαιτρέψῃς τὰ μάτια σου. Τί καλὰ! Καὶ τώρα καληνύκτα!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Φώτης ἔστρεξε κοντὰ εἰς ἀδέλφια του, ἐγονάτισε εἰς ἀχυρόστρωμα, ἔσταυρωσε τὰ χέρια του καὶ εἶπε: «Θεὸ μου, βοήθησέ μας νὰ πάμε μὲ τὸ καλὸ εἰς τὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ φῶς τοῦ ὁ πατερούλης μου!...» Ἐπειτα ἔκαπλώθη, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ σὲ λίγο ἀπεκοιμήθη.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ τυφλὸς πατέρας, μὲ τὸ ἕνα χεῖρ κρατῶν τὸ μασκατενὸν

του καὶ τὸ ἄλλο στηρίζων, εἰς τὸν ὄμο τοῦ Φώτη, ἔβασε τὸ καλυβόσπιτο ὅπου ἐγεννήθη, ὅπου ἔζησε, ὅπου ὑπανδρεύθη, ὅπου ἔκαμεν ὀκτῶ παιδιὰ, ὅπου ἐφυφλώθη, καὶ σπογγίζων τὰ δάκρυά του, ποῦ τόσα ἀκαμνήσεις τὸν ἔκαμναν νὰ χύνη, ἐπήρε τὸ δρόμο διὰ τὸ μεγάλο ταξεῖδι.

Προητέρα ἐπέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κύρ Ἀνδρέα. Αὐτὸς ἦτο κηλὸα σηχωμένος, θροθός, μὲ τὸ λιογᾶρι εἰς τὸν ὄμο, εἰτοιμαζόμενος νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐργασθῇ εἰς μικρὴν χωράφι ποῦ εἶχεν ἀγοράσῃ μὲ τὰς οἰκονομίας του.

— Γιατὸν μὲ τὸ καλὸ, μπάρμπ' Ἀναστάση; εἶπε μόλις εἶδε τὸν τυφλόν.

— Γιατὸν τὴν Ἀθήνα, παιδί μου.

— Δὲ θὰ κάμῃς ἀσχημα.

— Καὶ γι' αὐτὸ ἦλθα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ πῆς πῶς ὀνομάζεται καὶ ποῦ κάθεται ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποῦ σοῦ γιάτρεψε τὸ χεῖρ. Θυμᾶσαι;

— Θυμᾶμαι, λέει; Ἐπιλοχότερα θὰ μποροῦσα νὰ ξεχάσω τὸ ὄνομά μου, τὸ ὄνομα τῆς μάνας μου, τοῦ χωριού μου, παρὰ τοῦ καλοῦ ἐκεῖνου καὶ ἀξίου ἀνθρώπου. Περιμένε με ἐδῶ μιὰ στιγμή, μπάρμπ' Ἀναστάση, καὶ τώρα ἐφαίω.

Ὁ κύρ Ἀνδρέας ξαναμπήκε εἰς τὸ σπίτι του καὶ σὲ λίγο πάλι βγήκε, κρατῶν ἕνα φύλλο χαρτί κ' ἕνα πογγι πέτανο.

— Νά, πάρε, εἶπε σφίγγων τὸ χεῖρ τοῦ τυφλοῦ, ἐδῶ 'ς αὐτὸ τὸ χαρτί εἶνε γραμμένο τὸ ὄνομα καὶ ἡ κατοικία τοῦ ἔκαουστοῦ ἐκεῖνου γιαιτροῦ, καὶ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πογγι σοῦ ἔβαλα λίγα λεπτὰ γιὰ νάχῃς εἰς τὸ ταξεῖδι. Ἔλα, εἰς τὸ καλὸ, γείτονα, καὶ ἔβασε τίς εὐχαριστίας, προσέθεσεν ἀπομακρυνόμενος γρήγορα ἂν σοῦ μείνουν εἰς τὸ γυρισμὸ, μὰ τὰ ἐπιστρέφεις; γιὰ σοῦ καὶ καλὴ ἀντάμωσι, μπάρμπ' Ἀναστάση!

Ἦστερ' ἄρχισεν ἕνα χωριάτικο τραγοῦδι κ' ἐχώθη σὲ μιὰν ὄρτια δεινροστοχίαν ἀπὸ λεῦθος ποῦ ἐσκίαζε τὸ χωριό. Δὲν τὸν ἐβλεπαν πιά, ἄκουαν ὁμως ἀπὸ μακρὰ τὸ χαροῦμενον τραγοῦδι του.

Ὁ Ἀναστάσης καὶ ὁ μικρὸς Φώτης πῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὴν πρωτεύουσα.

Ἦστερ' ἀπὸ δύο ἡμέρας, ἕνας τυφλός, ὀδηγούμενος ἀπὸ ἕνα παιδί, ἐφάνη στὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας, εἰς τὴν Ἀθήνας, μπροστὰ εἰς τὸ σπίτι ὅπου κατοικοῦσεν ὁ πατήρ του ἰατροῦ Χ... Ἦσαν ὁ Ἀναστάσης μὲ τὸν Φώτη. Ἀνέβηκαν εἰς πρῶτον πάτωμα, ἐκτύπησαν τὸ κουδούνι κ' ἕνας ὑπρέτης μὲ στολὴ τοὺς ἀνοίξε τὴν γυάλινη πόρτα.

— Θέλουμε τὸν γιαιτρό, εἶπε ὁ Φώτης.

Ὁ ὑπρέτης τοὺς ὀδήγησε εἰς ἕνα ὄρτια σαλόνι, ὅπου πολλοὶ ἄνθρωποι ἦσαν μαζεμένοι, καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ καθῆσουν καὶ νὰ περιμένουν.

— Ἡ σειρά σου, εἶπεν ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὄρα ἕνας κύριος εἰς τὸν τυφλόν.

— Μὲ φώναξε ὁ γιαιτρός; εἶπεν ὁ τυφλὸς μὲ συγχίνησι.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ κύριος, ἀλλὰ καθένας μπαίνει μὲ τὴν σειράν του· πρῶτος ἐκεῖνος ποῦ ἦλθε πρῶτος, δεύτερος ἐκεῖνος ποῦ ἦλθε δεύτερος, καὶ οὕτω καθεστῆς κ' ἐπειδὴ ἐγὼ ἦλθα ὕστερ' ἀπὸ σᾶς, εἶς θὰ μπῆτε πρὶν ἀπὸ μένα.

— Ἄχ, πῶς τρέμω! εἶπεν ὁ τυφλός ἐνῶ ἐσπῶνετο.

— Δὲν εἶνε τίποτα, πατέρα, εἶπεν ὁ Φώτης τραπῶν ἀπὸ τὸ χεῖρ τὸν Ἀναστάσην ἔλα λοιπὸν καὶ μᾶς περιμένει ὁ γιαιτρός.

Μπήκαν 'ς ἕν ἄλλο μεγάλο δωμάτιο κ' ἐστάθησαν ὄρθιοι ἐμπρὸς εἰς τὸν ἰατρό Χ., ἐπίσης ὄρθιο κοντὰ εἰς ἕνα τραπέζι.

(Ἐπιτελεῖται τὸ τέλος) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΓΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἰ νεαροὶ ἀναγνώστασι ἑνὸς γαλλικοῦ περιοδικοῦ ἠρωτήθησαν εἰς τὸν ἰατρό Χ., ἐπίσης ὄρθιο κοντὰ εἰς ἕνα τραπέζι.

ζῶα, τὸν σκύλον ἢ τὴν γάταν; Καὶ οἱ περισσότεροι, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, — ἡ γαλλικὴ γλῶσσα εἶνε παγκόσμιος καὶ ἕν γαλλικὸν περιοδικὸν ἔχει ἀναγνώστους ἀπὸ κάθε φυλῆν, — ἀπάντησαν ὅτι προτιμοῦν τὴν γάταν. Δὲν εἶνε περίεργον αὐτὸ; Καὶ δὲν μαρτυρεῖ μιαν ἀγαρησίαν ἐν μέρῳ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ πιστότερον, τὸ πλέον ἀρωσιωμένον εἰς τὸν ἄνθρωπον ζῷον; Διότι εἶνε βέβαιον, ὅτι ἡ γάτα δὲν ἔχει τὸ «προτέρημα» αὐτὸ τοῦ σκύλου. Δὲν ἀρωσιώνεται τόσο εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅσον εἰς τὸ σπῖτι, καὶ δὲν γνωρίζει τόσο τὸν κύριόν της ἢ τὴν κυρίαν της, ὅσον τὰ ἐπιπλάτων, τὰ σκεῆθ τῶν, καὶ προπάντων τὰ τοῦ μαγειρίου καὶ τῆς τραπέζιας... Εἰμπορῶν νὰ φύγουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ σπῖτι καὶ ἡ γάτα νὰ μείνῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ προσκολληθῇ — μὲ τὴν ἴδιαν ἀμφίβουλον ἀρωσίωσιν, — εἰς τοὺς νέους ἐνοίκους. Ὁ σκύλος θὰ ἠκολούθει τοὺς κυρίους του καὶ εἰς τὸν θάνατον. Κ' ἐνῶ αὐτὸς εἶνε ἱκανὸς νὰ προσφέρῃ ὄλων τῶν εἰδῶν τὰς ὑπηρεσίας, — σκύλος κυνηγός, σκύλος φύλαξ, σκύλος ἀγροφόρος, σκύλος σωτήρ, κλπ. κλπ. — ἡ γάτα δὲν κάμνει

τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τρώγῃ τοὺς ποντικούς. Δὲν γίνεται δηλαδὴ χρήσιμος εἰς τὸ σπῖτι, παρὰ ἐν ἀγνοίᾳ της; χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ πρὸς ἴδιαν της ὠφέλειαν. Τὸ καθαρίζει ἀπὸ τοὺς ποντικούς, γερμίζουσα τὴν καλιάν τῆς ἢ ἀπλῶς παίξουσα! Ἐνῶ ὁ σκύλος ὑπηρετεῖ τὸν ἄνθρωπον ἐν γνώσει, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, χωρὶς καμμίαν τὴν ὠφέλειαν καὶ πολλάνισ μὲ μεγάλην του θυσίαν.

Καὶ ὁμως οἱ περισσότεροι — ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστους τοῦλάχιστον τοῦ περιοδικοῦ, — προτιμοῦν τὴν γάταν!.. Ἰσως, ἂν τὸ δημοψήφισμα αὐτὸ ἐγένετο ἄλλην φοράν, ἢ πλειονοψηφία θὰ ἦτο ὑπὲρ τοῦ σκύλου. Ἀλλὰ, φαίνεται, ὅτι σήμερον μετεβλήθησαν αἱ διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰ κυριώτερα κατοικίδια τῶν καὶ τὴν θέσιν τοῦ σκύλου, — τῆς παλαιότερας προτιμήσεως, — τὴν ἐπήρε πλέον ἡ γάτα. Εἰς τοῦτο ἐπαίξαν σπουδαῖον ρόλον οἱ νεώτεροι ποιηταί, οἱ συγγραφεῖς, οἱ καλλιτέχναι. Διότι αὐτοί, ἐξ ἰδιοσυγκρασίας ἢ εἰπωμεν, κλίνουν πρὸς τὴν γάταν καὶ πολλάνισ ἐξέμνησαν τὰ προτερήματά της, ἐξηγοῦντες διακί τὴν ἀγαπῶν περισσότερον ἀπὸ τὸν σκύλον. Καὶ οἱ ἀγαπῶνται τὸν ἐπέαιθησαν, ὅτι ἔχουν δικαίον καὶ ἠρχισαν νὰ τοὺς μιμοῦνται. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἡ γάτα ἐλκύει εὐλιχρινῶς τοὺς καλλιτέχνους μὲ τὴν χάριν της, τὴν εὐλυγισίαν της, τὴν ὠραιότητά της. Δὲν ἔχει βέβαια τὴν νοημοσύνην τοῦ σκύλου, — μολονότι εἶνε πολὺ νοήμων καὶ αὐτή, — ἀλλὰ τὰ ἐξωτερικὰ της χαρίσματα εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλύτερα. Ὅσον δὲ διὰ τὸν χαρακτήρα, οἱ καλλιτέχναι οἱ ὅποιοι σκέπτονται διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς κοινοὺς ἄνθρωπους, εὐρίσκουν ὅτι ἡ γάτα ἔχει μιαν ὄρτιαν ὑπερηφάνειαν, τὴν ὅποιαν ὁ σκύλος ἀγνοεῖ. Ἀναίσθητη δὲν εἶνε πολλάνισ ἀγαπᾷ τὸν κύριόν της· ἀλλὰ μὲ ἀξιοπρέπειαν, ὡς ἕνα βαθμόν. Δὲν εἶνε δούλη. Δὲν γίνεται κουρέλι, ὅπως ὁ σκύλος. Δὲν ὑποφέρει ἐξευτελισμούς καὶ ταπεινώσεις, δὲν ὑπακούει τυφλῶς, δὲν θυσιάζεται διὰ τὸ τίποτε. Μέγα προτέρημα, ὡς λέγουσιν, ἡ πίστις καὶ ἡ ἀρωσίωσις, ἀλλὰ νὰ μὴ θυσιάξῃ κανεὶς καὶ τὴν ἐλευθερίαν του. Ἡ γάτα εἶνε ἐλευθέρη· θέλει νὰ ἔχῃ ἴσα δικαιώματα μὲ τὸν κύριόν της, ἐνῶ ὁ σκύλος τὸν δουλεύει ὡς ἀνδράποδον. Αὐτὸς ὁ δουλικὸς χαρακτήρ, ὡς λέγουσιν παλιν, κακῶς ἐξεταιρᾷ ἄλλοτε τόσο πολλοί. Σήμερον ἀναγνωρίζεται καὶ ἐκτιμᾶται περισσότερο ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς γάτας. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ νεαροὶ ἀναγνώστασι τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ τὴν ἀνεκέρησαν μὲ τὸ δημοψήφισμά τῶν συμπαθεστέρων. Εἶτε, βλέπετε, τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Ἐκτιμᾷ καὶ εἰς τὰ ζῶα ὅ,τι καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους: τὸ ἀνεξάρτητον, τὸ φιλελεύθερον, τὸ ὑπερφανόν...

Σὰν ἀπαλόματι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ' ANDRÉ VALDÈS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ' (Συνέχεια)

— Είς την πρόραν, πλοίαρχέ μου.
— Πήγαινε να πάρης τη βαλίτσα σου.
Θά σοῦ δώσω τή μικρή καμπίνα που είνε κοντά στη δική μου. Δέν θέλω να μείνης περισσότερο με τούς ανθρώπους εκείνους.

Ο Πέτρος, ο οποίος τās προηγου-
μένες νύκτας ήμα-
γκάζετο να κλείνη
μάτια και αὐτιά, διά
να μὴ βλέπη και να
μὴ ἀκούη τās ἀπρε-
πίας και τās ἀσχη-
μοσύνας του κατωτέ-
ρου προσωπικοῦ του
πλοίου, ἠσθάνθη με-
γάλην χαρὰν εἰς τὴν
νέαν αὐτὴν εὐνοίαν
του πλοίαρχου.

'Απῆλθεν ἀθορόβως... (Σελ. 180, στ. α')

— Ω, τί καλὸς
ποῦ εἶσθε, πλοίαρχέ
μου! ἀνέκραξε.
Με λυτρώνετε ἀπὸ
ἕνα ἐφιάλτην!

— Καί μένο παιδί!
εἶπε πατρικῶς ὁ κ.
Δελάρζ. Θά γύρες
πολλά ἀγκάθια ἐντὸν
καινούριου δρόμου που
ἀπεφάσισες μόνος σου
να πάρης, ἔ;

— Ω, ναί, πλοίαρχέ μου. Καί τὰ-
γκάθια αὐτὰ δέν ἦτο βέβαια ἡ ἐργασία...
— Ἦτο ὁ συγχρωτισμὸς μετ' ἀνθρώ-
πους που ἐπλήγγωναν διαρκῶς τὴν λε-
πτότητά σου...

— Ἀκριβῶς. Ποτὲ δέν ἐπίστευα, ὅτι
θὰ ἦτο τόσο ἀνυπόφορο... Δέν ἐγνοοῦσα
τί ἔλεγαν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, κάθε ἄλ-
λο, ἐμάντευα ὅμως ρυπαρότητας που
μοῦ ἐπροξενούσαν ναυτία, ἀπορροῦσα δὲ
πῶς ἐγελοῦσαν με αὐτὰς γκαρεβόνια και
μοῦτσοι μικρότεροι ἀπὸ ἐμέ.

— Καί θὰ σὲ πῆραν γιὰ βλάκα που
δέν ἐγελοῦσες μαζί των...

— Ναί! μοῦ ἔλεγαν πῶς εἶμαι ἀνόητος
να κάνω σάν κορίτσι, σὰ να μὴν ἤξευρα
τίποτε. Καί μοῦ ἤρχετο να κλαύσω,
ἀγῶ που πολύ δύσκολα κλαίω.

— Ἄς εἶνε! τὸ κινδὸν αὐτὸ ὄνειρον
ἐτελείωσε. Πήγαινε γρήγορα να πάρης
τὰ πράγματά σου και γύρισε εἰδῶ να σὲ
ἐγκαταστήσω.

Ο Πέτρος ἔτρεξε εἰς τὴν πρόραν,
ἔδεσε πάλιν τὴν βαλίτσαν του και ἀπῆλ-
θεν ἀθορόβως, διότι φλοι ἐκοιμῶντο,
ἐπειδὴ ἔπρεπε να ἐξυπνήσων πολύ ἐνωρίς
διὰ τὴν εὐπρεπισμὸν του ἀτμοπλοίου.

Πήγειον τῆς μεγάλης καμπίνας, τὴν

ὁποῖαν κατεῖχαν ὁ πλοίαρχος, ὑπῆρχε
μία μικρά, τὴν ὁποῖαν εἶχε κάμη βιβλιο-
θήκην του. Ἐκεῖ ἐγκατέστησε τὸν Πέ-
τρον.

— Ἐνα πρᾶγμα μόνον με ἀνησυγεῖ,
πλοίαρχέ μου, τῷ εἶπεν ὁ νέος ὅταν ἐ-
πῆγε να καληνυχτίσῃ τὸν ἀγαθὸν ἄν-
θρωπον. Τὸ κονσέρτον αὐτὸ θὰ με ἀπα-
σχολήσῃ πολύ και θὰ μοῦ ἀφαιρέσῃ και-
ρὸν ἀφιερωμένον ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν
ὕπερσειάν σας. Μήπως πρέπει να νερνηθῶ
τὴν τιμὴν να συνο-
δεύσω τὰ ἄσπρα;

— Ἄ, μπᾶ! κά-
θε ἄλλο! Ἴσα-Ἴσα
μοῦ εἶνε πολύ εὐχά-
ριστον να σὲ βλέπω
να σκολῆσαι με τούς
ἐπιβάτας. Εἶνε και
αὐτὸ τῆς ὑπερσείας
σου. Ἐπειτα μὴ λη-
σμονῆς, ὅτι θὰ εἰς-
πραχθῶν χρήματα,
τὰ ὁποῖα μοῦ χρειά-
ζονται διὰ τούς πτω-
χοὺς αὐτούς μετανά-
στας, ἀπὸ τούς ὁ-
ποίους πολλοὶ δέν
ἔχουν πενήτταν.

— Ἡ καλωσύνη
σας εἶνε ἀνεξάντλη-
τος, πλοίαρχέ μου,
τὸ παράδειγμα σας
εἶνε ὠραῖον.

— Ἀλλὰ μήπως,
ἕνα μῆνα σχεδόν,
ἐγὼ δέν θὰ εἶμαι ὁ
κρίσιμος και ὁ πατὴρ τῶσαν χιλιάδων ἄν-
θρώπων; Χρειασιτὴ δὲ φροντίσω δι' ὅλους.
Κάθε ταξίδι μοῦ φέρνει μίαν μεγάλην
ἀνθρωπίνην ἀθλιότητα,
και κάμνω ὅ, τι εἰμπορῶ
διὰ να τὴν ἀντικουρίσω.
Κάποτε, αἱ ἐσοταὶ αὐταὶ
ἐπὶ του πλοίου ὑπὲρ τῶν
πτωχῶν μεταναστῶν, ἀ-
ποφέρουν πολλά' ἄλλοτε
ἐλάχιστα. Ἀναλόγως
του κόσμου που ἔχομεν
εἰς τὴν πρώττην. Αὐτὴν
τὴν φορὰν δέν ἐλπίζω
μεγάλα πράγματα. Εἰμ-
πορεῖς ὅμως να δώσης
μπιλλιέτα και εἰς τούς
ἐπιβάτας τῆς δευτέρας;
εἶνε μερικοὶ πολύ πλού-
σιοι. Μετανάσται και αὐ-
τοὶ ἄλλην φορὰν, ἔκαμαν
εἰς τὴν Ἀμερικὴν περι-
ουσίαν, ἀλλ' ἀκόμη δέν ταξιδεύουν με
πρώττην, διότι εἶνε ἀσυνείηστοι... Θὰ
πληρώσουν αὐτοὶ καλά... Καί τώρα πῆ-
γαινε να κοιμηθῆς, καλὸ μου παιδί.
Καληνύκτα!

— Ἄλλοτε,
ἐγὼ δέν θὰ εἶμαι ὁ
κρίσιμος και ὁ πατὴρ
τῶσαν χιλιάδων ἄν-
θρώπων; Χρειασιτὴ
δὲ φροντίσω δι' ὅλους.

— Ἄλλοτε,
ἐγὼ δέν θὰ εἶμαι ὁ
κρίσιμος και ὁ πατὴρ
τῶσαν χιλιάδων ἄν-
θρώπων; Χρειασιτὴ
δὲ φροντίσω δι' ὅλους.

— Ἄλλοτε,
ἐγὼ δέν θὰ εἶμαι ὁ
κρίσιμος και ὁ πατὴρ
τῶσαν χιλιάδων ἄν-
θρώπων; Χρειασιτὴ
δὲ φροντίσω δι' ὅλους.

— Ἄλλοτε,
ἐγὼ δέν θὰ εἶμαι ὁ
κρίσιμος και ὁ πατὴρ
τῶσαν χιλιάδων ἄν-
θρώπων; Χρειασιτὴ
δὲ φροντίσω δι' ὅλους.

— Ἄλλοτε,
ἐγὼ δέν θὰ εἶμαι ὁ
κρίσιμος και ὁ πατὴρ
τῶσαν χιλιάδων ἄν-
θρώπων; Χρειασιτὴ
δὲ φροντίσω δι' ὅλους.

— Ἄλλοτε,
ἐγὼ δέν θὰ εἶμαι ὁ
κρίσιμος και ὁ πατὴρ
τῶσαν χιλιάδων ἄν-
θρώπων; Χρειασιτὴ
δὲ φροντίσω δι' ὅλους.

— Ἄλλοτε,
ἐγὼ δέν θὰ εἶμαι ὁ
κρίσιμος και ὁ πατὴρ
τῶσαν χιλιάδων ἄν-
θρώπων; Χρειασιτὴ
δὲ φροντίσω δι' ὅλους.

πλοίαρχου και ἀπεσῶρθη εἰς τὴν καμπί-
ναν του. Μόνος ἐκεῖ ἐσυλλογίσθη ὀλί-
γον τὰ συμβᾶντα τῆς ἡμέρας.

Εἰς τὰς δύο, ἐκαθάριζεν ἀκόμη μα-
χαροπήρουνα, ταπεινὸς ὑπηρετῆς ἐν τῷ
μέσῳ ἀνθρώπων χυδαίων.

Τὸ μεσονύκτιον ἐκοιμάτο εἰς τὴν βι-
βλιοθήκην του πλοίαρχου, προστατευ-
μένος του ἀνθρώπου αὐτοῦ, του ὁποίου
ὄλαι αἱ πράξεις ὑπεργραύοντο ὑπὸ καλω-
σύνης και φιλανθρωπίας.

Τὴ εὐτυχία! Καί πόσον ἐδιάζετο να
τὴν ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν προσφιλή του
Καμίλλην!...

Δοκιμαί.

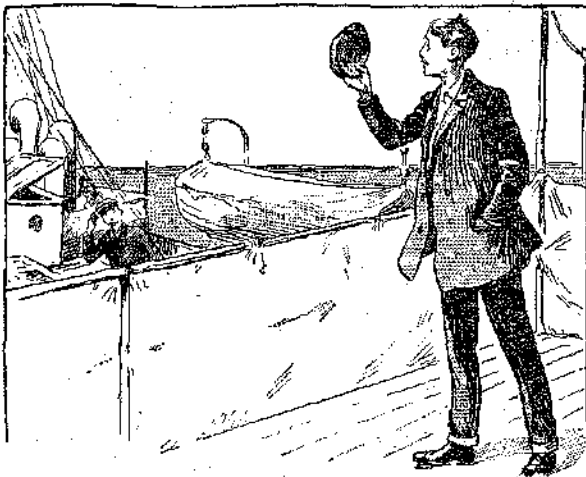
Τὸ πρῶτ ἀρτυρισθῆ εἰς τὰς τέσσαρας
ἀπὸ τὸ πλούσιον του καταστρώματος,
τὸ ὁποῖον ἐπέβλεπεν ὁ ὑποπλοίαρχος
Ροαγιέ.

Ἡ καμπίνα του Πέτρου καθὼς και ἡ
του κ. Δελάρζ, εἶχον ἐξοδὸν ἀπειθείας
εἰς τὴν γέφυραν του πλοίαρχου. Ἐκεῖ-
θεν ἐφαίνετο ὀλόκληρον τὸ ἀπέραντον
σκάφος, ἀντιχούν ἀπὸ τὸ πρῶτὸν καθά-
ρισμα.

Ο ἥλιος προαναγγέλλετο ἐπὶ του
ὀρίζοντος διὰ ροδίνης γραμμῆς ἀνωθεν
τῶν μολυβδογράφων κυμάτων. Ο Πέ-
τρος ἐξῆλθε διὰ να θαυμάσῃ.

Ο ὑποπλοίαρχος τῷ ἀπήσθη φιλι-
κὸν και ἀφωνον χειρῆτισμόν, εἰς τὸν
ὁποῖον ὁ Πέτρος ἀνταπεκρίθη ὁμοίως.
Κατόπιν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν καμπίναν
διὰ να ποτελειώσῃ τὴν μεταφρασίν, τὴν
ὁποῖαν χθὲς εἶχεν ἀσίσῃ ἡμιτελή.

Ἐγερθεῖς ὁ κ. Δελάρζ, τὸν ἤρυν
ἐργαζόμενον και ἠσθάνθη ἐνδόμυχον εὐ-
χαρίστησιν. Τὸν ἐχρησιμοποίησεν εἰς
διαφόρους μικροεργασίας, εἰς τὰς ὁποίας

'Ο Πέτρος ἀνταπεκρίθη ὁμοίως... (Σελ. 180, στ. γ')

ὁ νέος ἔβαλεν ὄλον του τὸν ζῆλον, και
κατόπιν τὸν ἐστειλεν εἰς τὴν αἰθουσαν
τῶν κυριῶν να μελετήσῃ τὰ κομπανια-
μένα του, πολλὰ τῶν ὁποίων ἦσαν
δύσκολα.

Ὅλγαι ἡμέραι παρήλθον ἀφιερωμένα

εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς ἐσπερίδος. Αἱ
κυρίαὶ ἐκοπιῶν, ἐρραπταν, ἐδοκίμαζαν τὰ
φορέματα, ἐδοκίμαζαν ἐπίσης τὰ τραγού-
δια. Αἱ ὄραι ἐπερνοῦσαν μετ' ἐργασίαν
χωρὶς να τὰς ἐνοη κανεῖς. Ποτὲ
ταξίδι δέν ὑπῆρξε φαιδρότερον. Καί
πρὶν κάμουν τὴν πρώττην, ἐσκέπτοντο
να διοργανώσουν και δευτέραν
ἐσπερίδα, να παραστήσουν καμμίαν
κωμωδίαν ἢ ὄπερέτταν.

Ἡ Ἐλένη και ὁ Πέτρος ἐγυ-
μνάζοντο εἰς τὸ μενούετο, ἐν τῷ
μέσῳ του γενικῶ θαυμασμοῦ τῶν
οργανωτριῶν. Ὅλοι ἔλεγαν ὅτι εἶνε
«μιά ζωγραφιά» τὰ δύο χαριτωμένα
παιδιά, καθὼς ἐχόρευαν μετ' ἀστο-
λάς των, ὑπεκλίνοντο κ' ἐχαίρε-
τοῦσαν. Ἐνόμιζε κανεῖς ὅτι εἶχον
γεννηθῆ ἐπὶ τῶν βαθμίδων του θρό-
νου κανενὸς Λουδοβίκου.

Θεῖαμβος.

Ἡ ἡμέρα τῆς συναυλίας ἐφθα-
σεν. Ἦτο «γεγονός».

Ὅλοι ἐφόρεσαν ἐσπέρια. Οἱ δὲ
ἐκτελεσται και αἱ ἐκτελέστριαι, κατὰ
τὴν φράσιν του ὑποπλοίαρχου Κορνίς,
ἦσαν πλησίον.

Ἡ μεγάλη αἰθουσα ἐγένετο ἀπὸ κομ-
ψῶν πληθὸς κυριῶν και κυριῶν. Ἡ εἰ-

πραξίς, πρὸς μεγάλην χαρὰν του κ. Δε-
λάρζ, ἦτο πολὺ ἱκανοποιητικὴ. Οἱ ἐρα-
σιτέχνη ἀπερίμαναν τὴν σειράν των συ-
γκληκινῶν.

'Τὸ μενούετον ἦτο εἰς τὸ μέσον... (Σελ. 181, στ. γ')

Ο Πέτρος ἤρχε μετ' τὸ ἄυτοσχέ-
διον του Σοπέν, τὸ ὁποῖον ἠκούσθη με
προσῆχ' ἢ ἐχειροκροτήθη φρενιτωδῶς.
Ἡ συναυλία ἐξηκολούθησε με θαυ-

μασίαν τάξιν και ἐκτέλεσιν λαμπράν.
Τὸ μενούετον ἦτο εἰς τὸ μέσον.
Τόση ἦτο ἡ ἐπιτυχία του, ὥστε οἱ
θεαταὶ ἀπήγγασαν να ἐπαναληθῆ τρεῖς
φορὰς, θὰ τὸ ἐξῆτον δὲ και τετάρ-
την, ἀν δέν ἐφοδούντο μήπως ἐκου-
ράζοντο πέρα πολύ οἱ δύο χαριτω-
μένοι χορευταὶ του.

Τὸ τέλος του προγράμματος ὑ-
πῆρξεν ἀντάξιον τῆς ἀρχῆς.

Τὸ ποίημα που ἀπήγγειλεν ὁ Πέ-
τρος, ἤρесе τόσο ὥστε ἐμπιζαρίσθη,
ἐξηγήθη δὲ και τὸ ὄνομα του ποιητοῦ.

Με γλυκεῖαν συγκίνησιν, ὁ Πέ-
τρος ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο του μαρκε-
σιου γτε- Ριονσαι, τὰ δὲ χειροκροτή-
ματα που ἐχαίρετῆσαν αὐτὸ τὸ ὄνο-
μα, ἠύφρναν τὴν ψυχὴν του, διότι
ἀπηνθύνοντο πρὸς τὸν προσφιλή του
πατέρα.

Ἡ ἐσπερίς ἐλῆξε μετ' ἐν ἀναγγε-
λίαν του ἀποτελέσματος του δίσκου,
ὁ ὁποῖος περιήχθη μετὰ τὸ μενούετον.

Κ' ἐπειδὴ ἤρесе πολὺ ὁ χορὸς,
αἱ χεῖρες ὑπῆρξαν γενναῖαι.

Ἡ πώλησις τῶν εἰσιτηριῶν και
ὁ δίσκος ἀπέφεραν μαζί χίλια πεντακόσια
φράγκα.

Ἄληθινὸς θεῖαμβος.
(Ἐπειτα συνέχεια)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ὁ βασιλεὺς τῶν κομβίων

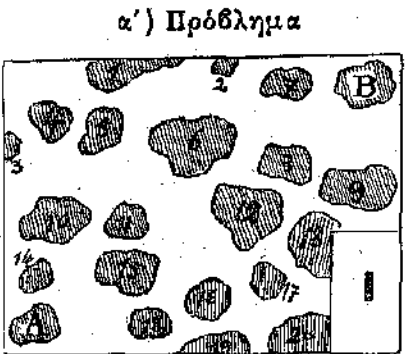
Εἶνε ὁ κ.
H. Wood,
ἀπὸ τὸ Βαργς-
burg. Ἐχει
μίαν φορεσίαν
σκεπασμένην ἐξ
ὀλοκλήρου με
κομβία ἀπὸ
μαργαριταρὸ ρο-
ρίαν. Δέν εἶνε
ὀλιγώτερα ἀπὸ
17,788, τὰ ὁ-
ποῖα τὸ ἐστοί-
χισαν περίπου 40 φράγκα. Ἀλλὰ διὰ
να ράψῃ ὄλον αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν κομ-
βίων εἰς τὴν περιεργὴν φορεσίαν του,
ἐχρειάσθη 278 ὥρας.

Τὶ να εἶνε;

Τὶ να εἶνε
ἀρὰ γε τὸ δια-
φανὲς αὐτὸ
πρᾶγμα τὸ καρ-
φωμένον εἰς τὸ
ἄκρον τῆς πε-
ρόνης; Εἶνε
ἀπλὸ ὅ, τι α
στεροσκοπιμέ-
νον πετρέλαιον! Μόνον ἐσχάτως κατωρ-
θῶθη τοῦτο δι' εἰδικῶν μηχανημάτων.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Ἐἶνε ὁ κ.
H. Wood,
ἀπὸ τὸ Βαργς-
burg. Ἐχει
μίαν φορεσίαν
σκεπασμένην ἐξ
ὀλοκλήρου με
κομβία ἀπὸ
μαργαριταρὸ ρο-
ρίαν. Δέν εἶνε
ὀλιγώτερα ἀπὸ
17,788, τὰ ὁ-
ποῖα τὸ ἐστοί-
χισαν περίπου 40 φράγκα. Ἀλλὰ διὰ
να ράψῃ ὄλον αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν κομ-
βίων εἰς τὴν περιεργὴν φορεσίαν του,
ἐχρειάσθη 278 ὥρας.

β') Διὰ τούς Γαλλομαθεῖς

Ἐστέλ ἡπό του Μουσηγγέτου Ἀπόλλωνος
pnehir ondellene faitpas leprin
temps.
Νὰ χωρισθῶν αἱ ἀνω λέξεις εὐτως

ὥστε ναποτελεσθῇ μία γαλλικὴ παροι-
μία.

γ') Παίγνιον

Table with 4 columns and 3 rows of letters: ΛΒ, ΛΑ, Α, ΑΝ; ΝΗ, Ω, ΝΙ, ΜΕ; ΔΑΣ, ΝΑ, ΔΡΟΣ, ΘΗ

Νὰ συμπληρωθῶν αἱ ἀνωτέρω συλ-
λαβαὶ ὥστε ναποτελεσθῶν: θεά, νῆσος
του Αἰγαίου, ἕως τῆς Σπάρτης και
γραμμικὴ ὄλη.

Ἄλλοσις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς
ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-
θήνας, τὰς Ἐπαρχίας και τὸ Ἐξωτερικόν,
εἴμπορεῖ να στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν
μας (38, ὁδὸς Ἐδριπιδίου), συνοδεύων τὴν ἀπο-
στολήν του με μίαν δεκάδα ἢ με ἕνα δε-
κάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὀ-
λων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ
του ποσῶ τὸ ὁποῖον ἀποτελεσθῆ, θὰ ἐγγρά-
ψωμεν και πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας
ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 19ου φύλλου

α') Φράουλα, κεράσιον, ἀγλάδιον,
καρόμηλον.—β') Νά, ἔτσι διαβάζεται
αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή (ἀπὸ τὸ τέλος.)

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Εξεφυγόντες μέσα 'στο κομψό ανθοδοχείο επάνω 'στο γραφείο μου...

Εξαφνα, χωρίς να το θέλω, εσκορπίξα με το χέρι μου το βάφο και 'στην απότομη εκείνη κίνηση...

Σχεδόν χωρίς να ξέρω τι κάμνω, άνοιξα το συρτάρι μου κι 'έβγαλα ένα κομμάτι δερμάτινο κουτάκι...

Τώρα που ήλθε η άνοιξη και χαίρεται όλη η φύσι, Κάθε ψυχή τον ύμνο της Στόν Πλάστη δε χαρίση!

Ραχήλ

ΔΥΣΙΣ

Φύσι' αγεράκι δροσερό! Φύσα και χάρεινε απαλά τα δένδρα και τα άνθη...

Δέν ελα θυμάσαι άναγκη από το λουλουδι αυτό για να μην την ξεχάσω ποτέ...

Μελαγχολικά εφώτιζε τώρα το δωμάτιο το αχνό λυκόφως και μελαγχολικά άντήχησαν από την διπλανή σάλα οι πα-

θητικοί ήχοι ενός μελωδικού βάλς του Στρατιεύχ, που με ιδιαιτέρως εύχαρίστησε...

Ηχώ της Καρδιάς

ΑΝΟΙΞΙΣ

Τώρα που ήλθε η άνοιξη και χαίρεται όλη η φύσι, Τώρα που κάθε δένδρο της Με νέα στολή θα ντύση

Που στές φωλιές γυρίσανε Τα πρώτα χελιδόνια Και τα τραγούδια άρχισανε Στές ρηματιές τ'άηδονια

Που τόσα άρώματα γλυκά Μυρώνουν το άεράκι Και μέσ' 'ς το δάσος ρυθμικά Κυλά το ποταμάκι.

Χίλιες φωνές άρμονικές Σε μία φωνή ενωμένες, Τέσ έμμορφίες δλόγυρα Ύμνου τέσ μαγεμένες.

Τώρα που ήλθε η άνοιξη και χαίρεται όλη η φύσι, Κάθε ψυχή τον ύμνο της Στόν Πλάστη δε χαρίση!

Ραχήλ

ΔΥΣΙΣ

Φύσι' αγεράκι δροσερό! Φύσα και χάρεινε απαλά τα δένδρα και τα άνθη...

Δέν ελα θυμάσαι άναγκη από το λουλουδι αυτό για να μην την ξεχάσω ποτέ...

Μελαγχολικά εφώτιζε τώρα το δωμάτιο το αχνό λυκόφως και μελαγχολικά άντήχησαν από την διπλανή σάλα οι πα-

σταζε, κοκκίνησαν τα μάτια του, κι 'δταν έφτασε 'ς την κορυφή του βουνού, έγειρε κι' αυτός να κοιμηθῆ.

Ασηπτικωμένη Κόρη

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

'Ηλθε και ο 'Απρίλιος' ο ήλιος έλυωσε τα τελευταία εις τα βουνά χιόνια...

Αι ήμέραι μεγαλώνω, ο ήλιος γίνεται θερμότερος. Όλη η φύσις είναι άρωματισμένη...

Κρίμα να μη σ' άφίγουν αι άσκολοί να μου γράψης συχνότερα, Παπαρούνα!

Γοργώ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ—ΓΡΙΦΟΣ

Πρό τινων εβδομάδων, ο Πάπας της Ρώμης έλαβε μίαν περίεργον επιστολήν...

— Η επιστολή αυτή θα εστάλη από κάποιον φανατικών εχθρόν μας...

— Πόσ δηλαδή; Sei uno, zero? — Άκόμη δέν εκαταλάβατα; — Ο Πάπας έσυλλογισθη.

— Α τον άθλιον! άνεφώνησεν. Αυτό λοιπόν ήθελε να πῆ;

Γνωστόν ότι Sei uno zero, δέν σημαίνει μόνον 610 άλλα και «Είσαι ένα μηδενικόν».

(Εκ του 'Ιταλικού) Περσούς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Καθηγητής της Γεωμετρίας: — Δόσε μου, Καλαμά, ένα παράδειγμα πρίματος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήνας, 28, δδός Ευρωπαϊκήν την 18 Απριλίου 1912.

ΔΥΟ ΩΡΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Θυμάσθε κάτι θαυμάσια σουλιώτικα διηγήματα του κ. Ι. Βλαχογιάννη που έδημοσίευσεν άλλοτε;...

Επίσης ο κ. Ευστρατίος Ευστρατιάδης εξέδωσεν ένα βιβλαράκι από 100 σελίδας με διάφορα στρατιωτικά διηγήματα...

Το βιβλίον του κ. Βλαχογιάννη ονομάζεται «ΤΟ ΣΟΥΛΙ», και το βιβλίον του κ. Ευστρατιάδη «Τ. ΑΞΕΚΑΣΤΑ».

Πόσον μακριά είμεθα, Άλαστασιανή Μεξικάνη! Πραγματικώς, δέν είμπορείς να λαμβάνης μέρος εις Διαγωνισμούς που δέν έχουν τουλάχιστον τριών μηνών προθεσίαν.

Κρίμα να μη σ' άφίγουν αι άσκολοί να μου γράψης συχνότερα, Παπαρούνα!

Ο κ. Φαίδων δέν ενθουσιάζεται, δυστυχώς, να σου άπαντήσει μη άκριβειαν εις ότι έρωτάς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: «Ο Άγιος Ιωάννης» της Ηρωίδος του 21...

Απορρίπτονται: «Το λυκόφως» (η γλώσσα σχολαστική) — «Τρέχα βαρκούλα» (άτεγχο στιχουργία)...

Εγκρίσεις ψευδωνυμών [Οδών ψευδωνυμων εγκρίνεται η ανωνυμία, αν δέν συνοδεύεται από τού δικαιώματος ηρ. 1...

Νέα ψευδώνυμα: Γλυκεία Αθρα. κ. (Μ.Α.) Έλληνική Καρδιά, α. (Ν.Γ.) Ένδοξος Σαλαμίς, α. Δεσποσιθυμένη Έλλάς, α. (Ποιος είμαι;)...

ατά συγχαρητήριά των της φαίνονται πάν πρώταπριλάτικα, διστί δεν βλέπει τον λόγον... Πολύ καλά!

Βέβαια, Γαλιάνια, και πριν να διδαχθῆ κανείς Λογικήν, ξέρει να συλλογίζεται διστί αυτό είνε εμφοτον...

Η Βέρα του Κανάρη μου γράφει, ότι εις την «Ανάστασι» δέν ήθελε να πῆ μισομιά, άλλα μενεξέδες...

Ο κ. Φαίδων (Γρ. Ξετόπουλος) με παρεκάλεσε να ανακοινώσω ότι το «Θεάτρον» του τυπώνεται δλονόν...

Εγκρίνονται: «Ο Άγιος Ιωάννης» της Ηρωίδος του 21...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: «Ο Άγιος Ιωάννης» της Ηρωίδος του 21...

Απορρίπτονται: «Το λυκόφως» (η γλώσσα σχολαστική) — «Τρέχα βαρκούλα» (άτεγχο στιχουργία)...

Εγκρίσεις ψευδωνυμών [Οδών ψευδωνυμων εγκρίνεται η ανωνυμία, αν δέν συνοδεύεται από τού δικαιώματος ηρ. 1...

Νέα ψευδώνυμα: Γλυκεία Αθρα. κ. (Μ.Α.) Έλληνική Καρδιά, α. (Ν.Γ.) Ένδοξος Σαλαμίς, α. Δεσποσιθυμένη Έλλάς, α. (Ποιος είμαι;)...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έκαιθροῦν νάνταλλάξουν: το Άμα της Έλευθερίας (0) με Δεκημόρον της Νεολαίας, Έξόριστον Ανθίδα, Δάφνης Άνθος...

Η Διάπλσις άσπάζεται τούς φίλους της: Κυματίζουσιν Κυανόλευκον (εκάτησα σημείων να δημοσιευθῆ η άγγελία εις το 21ον)...

Ο κ. Φαίδων (Γρ. Ξετόπουλος) με παρεκάλεσε να ανακοινώσω ότι το «Θεάτρον» του τυπώνεται δλονόν...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγκρίνονται: «Ο Άγιος Ιωάννης» της Ηρωίδος του 21...

Απορρίπτονται: «Το λυκόφως» (η γλώσσα σχολαστική) — «Τρέχα βαρκούλα» (άτεγχο στιχουργία)...

Εγκρίσεις ψευδωνυμών [Οδών ψευδωνυμων εγκρίνεται η ανωνυμία, αν δέν συνοδεύεται από τού δικαιώματος ηρ. 1...

Νέα ψευδώνυμα: Γλυκεία Αθρα. κ. (Μ.Α.) Έλληνική Καρδιά, α. (Ν.Γ.) Ένδοξος Σαλαμίς, α. Δεσποσιθυμένη Έλλάς, α. (Ποιος είμαι;)...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμός Δύσεων 'Απριλίου - 'Ιουλίου.

(Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 31ης Μαΐου).

200. Συλλαβόγραφος

Τρείς φθόγους μουσικούς Σου βάζω στη σειρά, Και λήμνη ρωσικήν Σου βγάζω μία χαρά.

'Εστάλη υπό της Βουδίνης 'Ελληνοπούλας

201. Πνευματόγραφος

Θά χαλάση ή συμφωνία Και βουνού λά ύψηλή, 'Αν της βγάζης τή βασεία Και τής βέλης μία ψιλή.

'Εστάλη από την Μπαρούτσιουκην Γαλανόλεουκα

202. Αίνημα

Εδώ μέσα εν' δλοι' σοι, Χωρίς γνώση, χωρίς κρίση, Προσηγγίσει ο αγροτικός Και αυτού του βασιλέως, Και ο δίκκος του παπα, Κ' έτσι δια τα λοιπά.

'Εστάλη υπό της 'Απολοθείσης 'Ελπίδος

203. Κερκωμμένος και ανεστραμμένος Ρόμβος

- 1. - Σοφόν το παρέ.
2. - Η 'Ανία είνε κράτος.
3. - Πάρε μία παραμέλα.
4. - Αι 'Ηνωμένα Πολιτεία δημοκρατούνται.
5. - Τά μαυρά του κόσμου ξελεζάτο ο θεός...
6. - Ο 'Αγανάξ ήτο προφήτης.
7. - Ήσουν πριν εδώ;

'Εστάλη υπό 'Εσθγγέλου 'Ιωάννου

204-208. Μαγεύον Γράμμα

Τη ανταλλαγή ενός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων οι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν 'Ελλαι τόσαι λέξεις:

κέρας, ναι, πυρά, όρος, Λάκων.

'Εστάλη από το Ναυτάκι

209. Μαγική Εικών άνευ Εικόνας

- 'Αγαπητέ μου Γεώργε, πήγαινε να ιδής το ρολόι, να μου πης τί ώρα λέει.
- 'Αδύνατον, φίλε Στάθη! δέν θα ιδώ τίποτα.

- Γιατί;

- Γι' αυτό που σου είπα.

- Ποιό;

- Μα δέν τάκουσες, καίμενε;

'Εστάλη από το 'Αρεως

210. 'Ακροστιχίς εξ αντιθέτων

Τα αρχικά των αντιθέτων των κάτωθι λέξεων, αποτελούν άρχατον Νομοθέτην: Χαρά, ταπεινός, κλέως, διάφορος, σιγγός, δούλοικον, νέος, πραγματικότης, πλατύς.

'Εστάλη από το Βενιαμμένο 'Ελληνοπούλο

211. 'Επιποσύμφωνον

ει - τη - σκο - ο - α - α - α

'Εστάλη από το 'Υδραϊκού Χάνου

212. Γεῖφος

1B των των των
1B ζ 1B φν κράτ' των
1B των των

Ρόδον Γαλλία
Κρίνον 'Ιταλία
Δάλια 'Ελλάς
Μενεξές Ρωσία

'Εστάλη από το Μάντης Κάλχαντος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Συλλέκται, ανταλλάσσω Γραμματόσημα πανταχόθεν και c. p. 'Ελληνιστί, Γαλλιστί, και 'Ισπεραντιστί. - Νικόλ. Σ. Γιοκαρίνης Poste Restante, Βαθό (Σέρου). - 1B, 89

Δάφνης Στέφανε, ο' εύχαριστώ θερμώς δια τας επί τη έορτή μου εύχάς. - 'Αγνωστος. (1B, 90)

Αφελής Σανθούλα, έγω; 'Γέμματα. - Μικρά 'Αγνωστοκράτης. (1B, 91)

Γεώργιε Χρυσόπαι, επί τη 'εορτή σου, εύχομαι έτη πολλά. - 'Αρης. (1B, 92)

Αλήθεια το έπιστονεος πός είχαμε ιδέα το όνομα Γαλάτεια να 'ημνήσουμε φραζή και μός έπληρωσες άδρά;

καλά 'στην καταφρασε μεις ή ζουλοπαρέα! 'Εν τούτοις το κρητίτσμεν πός είσ' έπύρηφα: ψηφισάτε τηνε παιδια, τόξει με τον Δια!

(Και ταύτα με λεπτά σου, άγαπητή Γαλάτεια...) Βάνα του Κανάρη, Σελβία, Σφιγές, Καλομιά. (1B, 93)

Ολοι άσπρο στα 'Υπεροχα ψευδώνυμα: ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ, ΔΑΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ. - Πανελλήνιος Πόθος. (1B, 94)

ΕΒΑΘΜΑΛΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 19ου ΦΥΛΛΟΥ

('Ιδε την λύση εις την σελ. 181)

'ΑΘΗΝΩΝ: Χερσό Παγγών, 'Ελλη 'Εμμ. Μέμμοσ, 'Ιωσήφ Κ. 'Αττίουδ, 'Ελένη Κ. Μωραϊτου, Ν. Κ. Ζαχαράκη, Βασ. Ν. Μανθόπουλος, Στέφανος Βέστης, Νικόλα Βέστης, 'Εθνεγνια Λαμπιδαρίου, Μαρία Χρηστομάνου, 'Ιωάν. Ν. Παλαστής. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μιχ. Θραυσιό: Δ. 'Υψηλάντης; Ρίτσα Δ. 'Υψηλάντη, 'Αλεξάνδρα Π. Δευτερολου,

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1912

Κατά τα προκηρυχθέντα, την 15 'Απριλίου το άπόγευμα, έτέθησαν εις την Κληρωσία οι αριθμοί 1 έως 2289, οι άντιστοιχούντες πός τους αριθμούς των άποδείξεων πληρωμής, τας όποιās έλαθον οι πληρωσάντες μέχρι της στιγμής έκείνης συνδρομήν έτησίαν, έννεάμηνον, έξάμηνον ή τρίμηνον, έντός της όποιās συμπεριλαμβάνεται ή 15 'Απριλίου. 'Εκληρώθησαν δέ κατά σειράν οι έξής 50 αριθμοί:

- 907, έκέρδισεν εν ώρολόγιον της τοίχης.
1029, 70, έκέρδισεν έκαστος τόμους Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης αξίας δραχμών 40 κατ' έκλογήν του.
312, 1476, 1192, έκέρδισεν έκαστος τόμους Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης αξίας δραχμών 25 κατ' έκλογήν του.
505, 620, 840, 1788, έκέρδισεν έκαστος τόμους Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης αξίας δραχμών 15 κατ' έκλογήν του.
218, 1510, 6, 1014, 259, έκέρδισεν έκαστος ανά μίαν έκρήαν συνδρομήν Διαπλάσεως τοδ προσεχός έτους.
2171, 1714, 1415, 2014, 1584, έκέρδισεν έκαστος ανά εν άντίτυπον τοδ «'Αγγέλου της 'Αγάπης».
31, 1347, 456, 2212, 1201, 139, 108, 1887, 1028, 1685, έκέρδισεν έκαστος ανά ένα τόμον Διαπλάσεως της Β' Περιόδου εν των τιμωμένων φρ. 3,50.
1567, 1906, 1298, 783, 3253, 2081, 401, 1991, 147, 2128, 1833, 555, 46, 1247, 1123, 1938, 93, 591, 1811, 487, έκέρδισεν έκαστος ανά ένα τόμον Διαπλάσεως της Α' Περιόδου εν των τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ των δώρων πός μεν τους κατόχους του πρώτου και των τεσσαράκοντα τελευταίων αριθμών δά γίνη μαζί με το 22ον φύλλον της προσεχούς έβδομάδος, χωρίς να δικαιούται τις να ζητήση άντικατάσταση του υπό της τύχης άπονεμηθέντος αυτώ δώρου δι' άλλου, ούτε ίσης ούτε κατωτέρας αξίας. Προς δέ τους κατόχους των αριθμών, οι όποιοι έκέρδισαν τόμους κατ' έκλογήν του, άπρωθύναμεν σήμεραν έπιστολήν, παρακαλούντες αυτούς να μās όρίσουν τοιούς τομους; έπιθυμού; να λάθουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΜΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1912 θα γίνη την 15 'Ιουλίου και θα λάθουν μέρος εις αυτήν πάντες άνεξαιρέτως οι συνδρομηταί, όσοι έπληρώσαν ήδη, ή θα πληρώσουν μέχρι της ήμέρας της Κληρώσεως συνδρομήν έτησίαν, ή έννεάμηνον, ή έξάμηνον, ή τρίμηνον, έντός της όποιās να συμπεριλαμβάνεται ή 15η 'Ιουλίου 1912. Είνε δέ τα Δώρα της Τρίτης Κληρώσεως όμοια με τα της άνωτέρω Δευτέρας.

Εφημερια Σ. Ζεβρα, Γ. Ι. Μπαλάρας, 'Ιωάν. Ν. Καρδαράς (18, 19), Γ. Μ. Χρυσουφίδης (18, 19), 'Αναρ. Δ. Τσολάκας.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

- ΒΟΛΟΥ: Δ. Χ. Χριστοδούλου, Δημ. Ε. Κουμαράς.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαγοδάτοπουλος.
ΚΑΡΑΪΤΣΗΣ: Π. Χ. Γκέλης, Κωνστ. 'Ανδρέου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: 'Αλκυόν, 'Εμμίλια Ι. Οθωνομίδου, Χαρ. Σ. Πατσός, Άάτρις των Μουσών.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Πάσιων Β. Μεταξάς.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Τ. Δ. Σηλυβερδής.
ΔΕΧΑΙΝΩΝ: Ρίκα Ν. 'Αγγελοπούλου.
ΑΙΜΩΝΗΣ: 'Ιωάν. Εδ. Μπαλλάρας.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: 'Αννα Β. Πετροπούλου, Θάνος Π. Σωζιωνίτης, Γ. Π. Σαββανίτης, 'Αν. Ν. Παβέλλας, 'Ανδρ. Σπηλ. Βασιλείου.
ΠΑΤΡΩΝ: 'Ιωάν. Σ. Βασιλείου, Χρυσάνθη Γ. Μωραϊτου, Γιαν. Β. Παπανικόλαου, Κ. Ι. Φαρμακίδης.
ΣΠΑΡΤΗΣ: 'Αβροκόμη Ι. Κυρούση, Μαρία Δ. Κουμαντάρου, Κάκια Γ. Οθωνοπούλου.
ΣΥΡΟΥ: Μαργαρίτα 'Εβερτ.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Δικαλός Μενεξές.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Αιλίνα Δ. Λαφίτου, Γογούλα 'Αθ. Χρηστοπούλου, Γ. Β. Βαφειδάτου.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Σωκρ. Γ. Θεοδώρας, Βασ. 'Ηλ. Τράμπακ.
ΥΔΡΑΣ: Φλόρα Α. Μουσταίχη, 'Αντίτα Θ. Πετροπούλου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Νίκος Ε. Κότερης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΔΑΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Σοφία και Νέκος Κοζαδίνους Ζεφυρίας, Χρούσπλις.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Βασ. Θ. Ονομουίδης.
ΙΟΑΝΝΙΝΩΝ: Νησάκι των Γκιγγιλιών.
ΔΕΥΚΩΣΙΑΣ: 'Ελληνοκός Οθρανός.
ΜΙΝΙΑΣ: Γ. Π. Παπατάδης.
ΡΟΡΥ-ΣΑΓ'Α: Μαίρη 'Αλεξανδράτου, 'Αννα Μ. Χανδέρ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εδρόντων δόθην την έσον τα όνόματα έτέθησαν εις την Κληρωσία και εκληρώθησαν οι έξής: ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ Β. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ εν Πάτραις και ΕΥΓΕΝΙΑ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΥ εν 'Αθήναις, οι όποιοι έννεγράφησαν δια τρεις μήνας έκαστος από της Μαΐου.
Πλεονάτουσι δε 1,60 δια τον προσεχή Διαγων.